Fra Rigsdagen.

I den Rigsdagssamling, som nu er afsluttet, har der til Tider været meget bevægede Møder. Partierne har staaet skarpt overfor hverandre, maaske af og til mere skarpt end heldigt for Rigsdagsarbejdet.

Men naar i Sommer Lovgivningsarbejdet skal diskuteres Landet over, vil det alligevel vise sig, at mange og store Fremskridt er gjort. For os Kvinder staar vor kommunale Valgretssejr som et af de største. Der er i Loven enkelte Bestemmelser, som vi for hele Folkets Skyld kunde have ønsket udeladte (se »Kv. og Sf.«, Nr. 4 af $^{29}/_{2}$), men vi fik dog vor Ret og er glade derfor.

Der er ialt i den forløbne Samling vedtaget 91 Lovforslag. Vi skal af disse dog nærmest kun omtale dem, der i særlig Forstand angaar Kvinderne.

Valgretsloven er omtalt saa udførligt i »Kv. og Sf.«, at vi kun behøver at nævne den.

Saa er der Lønningsloven for Lærere og Lærerinder i Folkeskolen. Her er sket den Forandring i de gældende Bestemmelser, at Staten overtager samtlige Lønningstillæg, og at Lønnen i det hele taget forhøjes ret betydeligt; der gives Bestemmelse om Godtgørelse for Renholdelse af Klasseværelset o. s. v. Denne Lov har selvfølgelig vakt Glæde i By og paa Land, men dog mest hos Lærerne. Vi skal straks vise hvorfor. I Købstaden gælder fremtidig kun to Lønskalaer: højere og lavere. Efter den højere er Begyndelseslønnen for en Lærer 1600 Kr., stigende hvert 4. Aar med 2 eller 300 Kr., indtil 3000 Kr. En Lærerinde begynder med 1500, men stiger hvert 4. Aar kun 100 Kr. indtil 200 Kroner. Hun kan altsaa aldrig naa saa højt i Løn, som hendes mandlige Kollega. Hendes Uddannelse er den samme, hendes Arbejde er det samme, men Lønnen er $^{1}/_{3}$ lavere end Mandens. Paa Landet er Forholdet et lignende. En Lærer kan naa op paa 2400 Kr. En Lærerinde aldrig højere end 1700 Kr., da hun ikke kan ansættes som Første- eller Enelærer. En Anden-Lærer har samme Vilkaar som Lærerinden (dog med Udsigt til at blive Første-Lærer), men faar efter 16 Aars Tjenestetid et Alderstillæg paa 200 Kr., efter 20 Aars et do. paa 200 Kr. Lærerinden derimod faar kun ét Alderstillæg og først efter 20 Aars Tjeneste.

Vi synes ikke, dette er retfærdigt. Mændene synes det, og vi kender alle deres Ræsonnementer.

1) Manden er Familieforsørger.

Ja, men det er Kvinden ogsaa ret hyppigt, endda for den Familie hun ikke selv har stiftet.

2) Manden behøver højere Løn, fordi han ikke kan klare sig uden kvindelig Hjælp til sit daglige Behov.

Hvem sørger for Kvindens daglige Behov? Det gør hun selv. Javel. Men er der nogen Mening i, at en Lærerinde, der har arbejdet lige saa længe og lige saa intensivt som en Lærer ikke skal have samme Ret til Hvile efter Arbejdet? Som det er nu, maa hun i sin Fritid sørge for sit Hus, lave sin Mad, sy sit Tøj o. s. v., medens Læreren kan tænde sin Pibe og sætte sig til Hvile i en magelig Stol, til der bliver kaldt til Bords. Hun har ikke Raad til at have lejet Hjælp; hun faar ringere Løn end Manden, netop fordi hun selv udretter det Arbejde, han ikke er i Stand til.

Om Tiden dertil gaar fra hendes Fritid, er der ingen der tager sig nær; nej, Loven giver hende endog først Alderstillæg efter 20 Aars Tjeneste, mens Læreren, der har haft mere Ro til at hvile sig, allerede faar det efter 16 Aars Forløb.

Til »samme Løn for samme Arbejde« er der vistnok langt igen.

Men Gud véd, om der ikke er endnu længere til, at vi naar Kvindens Ligestilling med Manden?

Nu har vi faaet en Retsreform, hvori Kvinder er udelukkede fra at kaldes til Nævninger. Selv om Kvinderne ikke har politisk Valgret, hvad der kræves af en Mand for at kunne blive Nævning, synes jeg, de burde kunne kaldes alligevel. Der er jo mange Tilfælde, hvor netop Kvinden kunde dømme bedre end Manden. F. Eks. i Tilfælde af Barnemord, hvor hun har langt flere Forudsætninger til at forstaa Moderens Sindstilstand, end en Mand nogensinde vil kunne faa.

Loven om Hustruers og Ægte-